

Sygn. akt V KZ 39/21

POSTANOWIENIE

Dnia 7 grudnia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Michał Laskowski

w sprawie sygnalizacji o potrzebie wznowienia z urzędu postępowania
zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 1 lipca 2019 r., II AKz (...),
po rozpoznaniu w Izbie Karnej
na posiedzeniu w dniu 7 grudnia 2021 r.
zażalenia skazanego
na zarządzenie upoważnionego sędziego
z dnia 7 lipca 2021 r., V KO 2/21
na podstawie art. 437 § 1 i 2 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:
uchylić zaskarżone zarządzenie.

UZASADNIENIE

Pismem z dnia 4 stycznia 2021 r. skazany K.O. zasygnalizował potrzebę wznowienie postępowania wznowieniowego, zakończonego postanowieniem Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 1 lipca 2019 r., II AKz (...), utrzymującego w mocy postanowienie Sądu Okręgowego w O. z dnia 26 marca 2019 r., VII Ko (...).

Zarządzeniem z dnia 7 lipca 2021 r., V KO 2/21, odmówiono – na podstawie art. 545 § 1 w zw. z art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k. – przyjęcia wniosku o wznowienie postępowania wznowieniowego. W uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia wskazano, odwołując się do dotychczasowego orzecznictwa Sadu Najwyższego, że niedopuszczalne jest wznowienie, tak na wniosek strony, jak i z

urzędu, postępowania wznowieniowego zakończonego postanowieniem o oddaleniu wniosku o wznowienie postępowania.

W zażaleniu na powyższe zarządzenie skazany zarzucił: 1) naruszenie art. 429 § 1 k.p.k. poprzez jego zastosowanie w sytuacji, gdy strona nie składała wniosku, a jedynie sygnalizowała Sądowi potrzebę podjęcia czynności z urzędu, 2) naruszenie art. 94 § 1 pkt 1 w zw. z art. 93 § 2 k.p.k. poprzez zaniechanie wskazania w rubrum zaskarżonego zarządzenia osoby wydającej zarządzenie oraz 3) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę wydanego zarządzenia polegający na przyjęciu, że wyrok nakazowy wydany w sprawie, w której następnie skazany złożył wniosek o wznowienie postępowania, jest prawomocny, *„w sytuacji w której nie został on promulgowany, a nadto nie został on wydany i stanowi jedynie projekt orzeczenia”*.

Podnosząc powyższe zarzuty, skarżący wniósł o „pozostawienie niniejszego zażalenia bez rozpoznania”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniesione zażalenie jest zasadne w zakresie zarzutu pierwszego, co skutkować musiało uchylem zaskarżonego zarządzenia. Nie było przy tym podstaw do pozostawienia wniesionego środka odwoławczego bez rozpoznania, co postulował skazany w zawartym w zażaleniu wniosku. Rzeczywiście, jak wskazano wyżej, pismo skazanego z dnia 4 stycznia 2021 r. stanowiło jedynie sygnalizację możliwości zaistnienia bezwzględnej przyczyny odwoławczej stanowiącej podstawę do wznowienia postępowania z urzędu (art. 542 § 3 w zw. z art. 9 § 2 k.p.k.). Sąd nieprawidłowe było podejmowanie decyzji procesowej w oparciu o przepisy art. 530 § 2 i art. 429 § 1 k.p.k., stosowanych odpowiednio w postępowaniu wznowieniowym (art. 545 § 1 k.p.k.). W wypadku takiej sygnalizacji sędzia powinien wydać zarządzenie o braku podstaw do przeprowadzenia z urzędu postępowania o wznowienie albo, jeżeli zachodzą wątpliwości co do możliwości wystąpienia podstawy wznowienia określonej w art. 439 § 1 w zw. z art. 542 § 3 k.p.k. – powinien wyznaczyć posiedzenie Sądu Najwyższego w celu rozważenia potrzeby wznowienia postępowania. Brak jest natomiast możliwości postąpienia z pismem sygnalizacyjnym tak, jakby stanowiło ono wniosek o wznowienia postępowania.

Wydanie zarządzenia o odmowie przyjęcia wniosku stanowiło więc naruszenie art. 429 § 1 i art. 530 § 1 w zw. z art. 545 § 1 k.p.k.

Pozostałe podniesione w zażaleniu zarzuty są oczywiście bezzasadne. Zaskarżone zarządzenie zawiera wszystkie wymagane elementy, w tym wskazanie sędziego, który tę decyzję procesową podjął, czym czyni zadość wymaganiom określonym w art. 94 § 1 pkt 1 k.p.k., stosowanym odpowiednio do zarządzeń (art. 94 § 2 k.p.k.). W zaskarżonym zarządzeniu także nie popełniono błędu w zakresie ustalenia, że wskazany przez skazanego wyrok nakazowy jest prawomocny. Pomijając już wszystkie inne zaszłości procesowe w tej sprawie, sam skazany takie ustalenie przyjmował, skoro wnosił o wznowienie postępowania karnego zakończonego tym wyrokiem nakazowym (a takie może nastąpić jedynie w odniesieniu do postępowania karnego, które zostało prawomocnie zakończone).

Uchylenie zaskarżonego zarządzenia nie rodzi konieczności wydania orzeczenia następczego, a zwłaszcza o przekazaniu sprawy do ponownego rozpoznania. W niniejszej sprawie zachodzi oczywisty brak podstaw do wznowienia postępowania z urzędu w zw. z treścią art. 542 § 3 k.p.k. Jak słusznie wskazano w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia, w orzecznictwie Sądu Najwyższego powszechnie przyjmuje się, że wznowienie postępowania wznowieniowego zakończonego postanowieniem o oddaleniu wniosku o wznowienie jest niemożliwe – zarówno na wniosek strony, jak i z urzędu. Nadto, okoliczności przywoływane w sygnalizacji, a związane z prawidłowością oznaczenia godziny posiedzenia i wydania postanowienia żadną miarą nie odpowiadają bezwzględnym przyczynom odwoławczym określonym w art. 439 § 1 k.p.k., w tym wskazanej w pkt. 2 tego przepisu.

W tym stanie rzeczy należało orzec, jak na wstępie.